

Kapitel 1

TOGENE SLINGREDE leddeløse det sidste stykke ind til stationen, mens det hvinede fra skinnerne. En kold vind blæste langs banelegemet og ind over parkeringspladsen. På indfaldsvejen på den modsatte side af konferencehotellet var dagens første myldretid ved at tage af. Firmabannere smældede som løse sejl langs facaden, og op ad murene fandt brune blade sammen i urolige dynger.

En kvinde med stramt tilbagetrukket hår, beige jakkesæt og høje hæle stod og frøs foran bygningen. Hun stirrede intenst mod de biler, der kørte op ad rampen til indgangen, som om hun forsøgte at mane noget eller nogen frem. Igen og igen konsulterede hun smartphonen i sin hånd og lignede en, der måtte tage sig sammen for at trække vejret roligt. Ja, for overhovedet at trække vejret.

Til sidst rullede en taxa op, og da hun genkendte manden på bagsædet, løb hun hen til døren og trak den op, inden bilen var stoppet.

“Marcus Broholm! Hvor ... hvor var det altså godt, du nåede det! Folk er allerede gået ind efter pausen!”

Manden steg ud. Han havde langt, sølvgråt hår, der bølgede i blæsten, og var iklædt et dyrt jakkesæt, der sluttede skræddersyet tæt om en fyldig mave. Han var høj. Næsten et hoved højere end kvinden på fortovet, og han så roligt ned på hende, som om der var noget ved hende, der morede ham.

Ud ad taxaens modsatte dør steg en mørkøjet kvinde, omkring de fyrre og med usædvanligt smukke træk og et smil, der tydede på, at hun sjældent blev sagt imod. Hun viklede et bredt silketørklæde om halsen, klemte en lille, elegant taske ind til kroppen og kom rundt om bilen, mens hun så ud til at gyse over den kolde vind.

Chaufføren rakte Broholm en kvittering ud gennem vinduet, og han stak den i lommen, mens han løftede sin venstre arm, så den smukke kvinde kunne glide i ly under den.

Sammen gik de efter den bekymrede kvinde og hendes hurtige skridt, ind i foyeren og videre ned ad en bred gang til den store konferencesal. Langs væggene stod bannere med fotos af legende børn, dansende ældre, engagerede undervisere og håndværkere med gule hjelme. Alle bannerne bar den samme tekst: "ProspeX. Building a better future!"

Da de trådte fra den oplyste gang ind i den store sals halvmørke, var det som at træde ind i et parallelunivers. Et univers fortættet af den energi, som mange mennesker giver. Hvor mange der var, var svært at bedømme. Måske 1500?

I den fjerne ende faldt kraftige spots på en talerstol med en habitklædt mand i afslappet positur foran en mikrofon. Han sagde noget, der fik latteren til at rulle, og på væggen bag ham skiftede powerpointen til en animeret sekvens af en pingvin på et skateboard og med et sæt antikverede motorbriller for øjnene. I fuld fart og med akrobatiske hop susede den ind i en bygning og igennem et kontorlandskab, der tydeligvis var ved helt at nedsmelte af mangel på inspiration og entusiasme.

Alt det ændrede sig med pingvinens besøg. De førhen så forpinte ansigter slog over i smil og fælles glæde, og pludselig talte folk oprømte med hinanden. Pingvinen kom til et skridende stop, blinkede skælmisk bag motorbrillerne og fiskede en plakat op fra sin rygsæk. "ProspeX. Building a

better future!” Salen brød ud i klapsalver, og det samme gjorde computerfigurerne bag pingvinen.

Kvinden, der havde taget imod ude foran, løb op og hviskede noget til manden på talerstolen, mens hun smilende pegede tilbage på Broholm og kvinden under hans arm. En tekniker kom ud af mørket med et headset, som han gjorde mine til at sætte på Broholm. Broholm gjorde sig fri af kvinden, som blev vist til rette på et reserveret sæde allerforrest. Imens fik han mikrofonen monteret, ledningen trukket ind under jakken og senderen stukket i inderlommen.

“Ja, kære alle sammen. Vi kører jo på de små marginaler her,” sagde manden på talerstolen. “Det er jo det, vi gør i den her branche. Men nu kan jeg se, at vi er ved at være klar til dagens næste programpunkt – uddelingen af årets innovationspris! Når vi driver store forandringsprojekter i enten staten eller for vores mange kunder i den private sektor, så er det, fordi vi er på vej mod fremtiden! Vi ved, at vi ikke kan stå stille. Vi ved, at fremskridt kun kan opnås, hvis vi bevæger os fremad. Sammen og med viljen til at bruge de ressourcer, vi ved, altid er til stede, når engagerede mennesker bliver sat fri. Og tro mig, de vigtigste ressourcer har aldrig noget med budgetter at gøre! Vores mission er at sætte mennesker fri, og vi bliver selv inspireret, når vi møder et menneske, der i kraft af sin vilje og sine ideer har sat sig for at skabe en bedre fremtid. Det er det, modtageren af årets ProspeX’ innovationspris med sin organisation har gjort. Og gjort på en måde, som har vakt beundring i store dele af verden. Mine damer og herrer, tag godt imod Marcus Broholm, der i en årrække har opbygget organisationen til mellemmenneskelig forståelse – *Peace Ahead!* – som på overbevisende vis har vakt håb i en region, som de fleste ellers har opgivet. *Peace Ahead!* har skabt ny optimisme i Mellemøsten. Mellemøsten! Hvem skulle have troet, at der kunne skabes optimisme dér, men

det er, hvad Marcus Broholm og hans organisation har gjort, så Marcus – kom her op!”

Salen klappede, og Marcus Broholm vendte sig ud imod de forsamlede og vinkede, selvom han næppe kunne se andet end det skarpe projektørlys. Han kunne derfor heller ikke se den mand, der havde rejst sig fra sin plads og med hastige skridt kom op ad midtergangen og plantede en knytnæve midt i hans smil. Slaget blev transmitteret som et vådt klask ud over salens højtalere og bragte bifaldet til et abrupt stop. Broholm vaklede baglæns, rakte hænderne i vejret, som om han håbede, at nogen i sidste øjeblik ville gribe ham, inden han faldt og slog baghovedet mod scenekanten.

Kapitel 2

HVER NAT GIK Rune Dalum den samme vej gennem byen til bygningen ved vandet. Den lå yderst på molen og lignede et forladt pakhús. Parkeringspladsen foran var øde, og et løst siddende låg på en skraldespand klaprede, som om spanden frøs. I bygningens glas kunne han se sin egen silhuet, mens han med armene omkring sig mod den iskolde havluft trådte forbi den brede indgangstrappe og rundt om hjørnet til personaleindgangen.

Han mødte punktligt klokken fire, bippede sig ind med sit kort og nikkede til vagten bag skranken. På vej op ad den rå betontrappe mødte han som sædvanlig nogle af de andre rengøringsassistenter. De talte ikke sammen, men hilste tavst på en måde, der hverken var imødekommende eller fjendtlig. Han var vel den eneste med et dansk pas. De øvrige kunne vifte med pas fra Østeuropa, Afrika og Asien, men det spillede i virkeligheden ingen rolle. Her i omklædningsrummet kom de alle fra de underprivilegeredes land. Dem, der arbejdede, når alle andre sov, og som stort set var væk, når vigtigere mennesker mødte frem til deres langt vigtigere jobs. De var den usynlige hær.

Han klædte sig af og hængte sin skjorte på en bøjle i skabet, tog de hvide arbejdsbukser fra hylden på og trak T-shirten med firmaets engelsksprogede motto over hovedet. "High expectations are the key to everything!"

Han stak fødderne i de hvide træsko med gummisål og baksede den store gulvrenser på hjul ud af sit aflukke, fyldte vand og sæbe på og manøvrerede den ud på gangen, som blev oplyst, da sensorer opfangede bevægelse og med en serie smæld kom til live over hans hoved. Han skubbede den store maskine foran sig og fandt en vis ro ved den dens dybe brummen og slubrende fremdrift over gulvene.

Gangen, han rengjorde, havde et åbent kontorlandskab til den ene side og et konferencelokale indkapslet i glas på den modsatte side, ind mod bygningens midte. Som sædvanlig skævede han til konferencelokalet og tænkte, at det ikke var så forfærdeligt længe siden, at han havde siddet derinde i sit mørke jakkesæt og med en påtaget selvfølgelighed rakt papirer over til de to på den modsatte side af det brede bord.

Det var det her projekt, han gerne ville præsentere dem for, og tak, fordi de havde fundet tid til at mødes med ham. Den undersætsige pensionsdirektør åndede ud og ind bag sin stramt bundne slipseknude, som om han var ved at kvæles eller eksplodere. De røde pletter ved tindingerne og det flakkende blik bag stålbrillerne antydede, at der ikke var mange øjeblikke tilbage, før det ville ske.

Rune havde smilet, men ikke presset tålmodigheden ved at drikke af den kaffe, han havde fået skænket op. Rygtet ville vide, at direktøren modvilligt fulgte kurser i “vredeshåndtering og konfliktløsning”. NatureIndustries havde udviklet en metode til enkelt og effektivt at analysere og diagnosticere store havområder, forklarede Rune. Det drejede sig om droner og en sonar afsøgningsteknik, der kunne spare millioner i forhold til mere konventionelle havundersøgelser.

“Og hvad skal man bruge det til?” havde pensionsdirektøren spurgt, mens han straks bladrede om på den bageste side i de udleverede papirer, hvor han vidste, at budgettet var.

“Det vil som sagt være en enkel og billig måde at analysere store havområder på med henblik på genopretning.”

“Og hvordan får vi vores investering forrentet?”

“Som du vil kunne se i vores prognoser, forventer vi et globalt marked. Alle vil have behov for den teknologi, som vi vil kunne tilbyde.”

“Kan den kopieres?”

“Vi har patenteret vitale dele, men vi kan naturligvis ikke garantere, at der ikke vil kunne komme konkurrerende produkter.”

“Hvad har I ellers lavet?”

“En digital metode til at optælle træer.”

“Træer? Hvordan er det gået med den?”

“Vi venter stadig på et gennembrud. Skovindustrien er ikke meget for at forlade manuel optælling. De ønsker ikke den præcision, vi kan tilbyde.”

“Og hvorfor dog ikke det?” Pensionsdirektøren kiggede kort på sin sidemand, som om han ville sikre sig, at den anden havde noteret sig hans spørgsmål.

“Altså ... vores tese er, at den manglende præcision giver mulighed for skjulte profitter for dem, der i dag er involveret i branchen, og derfor ønsker de ikke præcision.”

“Så I har opfundet et produkt, som ingen efterspørger?”

“Men det burde man.”

“Der er så meget folk burde, men det kan man ikke tjene penge på. Man kan kun tjene penge på det, som folk virkelig vil have.”

“Men det her produkt vil kunne være en kæmpe gevinst for miljøet,” sagde Rune og pegede på sine papirer, hvor der på forsiden svævede en drone over et azurblåt hav.

“Miljøet har mig bekendt ingen penge.”

Rune havde leet på en imødekommende måde, som om han godt kunne se en pointe i det, den anden sagde.” Der er

nu ganske mange midler rettet mod en effektiv indsats for at forbedre vores miljø,” sagde han. “Kan vi blot få udviklet og markedsført teknologien her, er jeg sikker på, at nogle af de midler vil komme i vores retning. Og hvis ikke vi rykker nu, vil andre på et tidspunkt kunne tilbyde noget tilsvarende!”

Pensionsdirektøren rejste sig og stak en finger inden for slipset, som om han var blevet opmærksom på, at han var ved at blive kvalt.

“Vi investerer ikke i start-ups. Vi køber virksomheder, når de har vist deres værd. Jeg ser ikke noget potentiale i det her, som berettiger, at vi går ind i det.”

Han sendte et smil så flygtigt som en blitz.

“Jeg skal desværre videre, men er der noget, jeg har overset, kan du forklare det for Hans-Henrik her. Han er grundigere end jeg, men vi plejer at nå de samme konklusioner.”

Så var han gået uden at give hånd til afsked. Nu var der tomt på etagen, bortset fra ham selv og en lille tæt kvinde, der var ved at tømme skraldespande. Hun gik og talte i en håndfri mobiltelefon med sine døtre hjemme i Manila, mens hun arbejdede sig ned mellem bordene. Rune parkerede gulvvaskemaskinen og rullede en vogn med klude og spande med vand og sæbe frem. Systematisk gik han i gang med at tørre skrivebordene af, mens han tænkte, hvor mange år han selv havde siddet sådan et sted. Han var startet før, der var noget der hed hæve-sænke-borde og endda før, at det var naturligt, at man havde en computer ved sin plads.

Han havde mest arbejdet i hånden. Skrevet sine breve og notater med en sirlig formskrift, som aldrig havde voldt nogen af hans sekretærer kvaler. Siden tog han computerne til sig. Ikke af lyst og ikke som følge af nogen beslutning, han erindrede at have taget, men pludselig var de der bare, og det føltes, som om det var en eftermiddag som alle andre, hvor han havde løftet hovedet fra skærmen og kigget rundt og op-

daget, at han ikke længere havde nogen sekretær. Til gengæld sad der en yngre dame over for ham med pæne ben, som hun hvilede sin minicomputer på, og fortalte, at hun var hans PA.

“Hvad?”

“PA. Personal Assistant.”

“Jamen, velkommen!”

“Tak. Efter aftale med bestyrelsesformanden har jeg tilmeldt dig et kursus på INSEAD i kommunikation og et andet i strategisk planlægning.”

“Det har jeg da ikke tid til.”

“Jeg har været inde og rokere lidt rundt i din kalender, så nu har du.”

Bordene, han tørrede af, var stort set uden papirer og helt uden personlige effekter. Måske skyldtes det, at der ikke var faste pladser, men at man bare satte sig, hvor man nu kunne komme til.

Han skubbede til en mus, og en skærm knitrede til live, og han kunne se, at screensaveren var et billede af et lille, blåøjet barn i en gynge, der forekom helt forkert i det øde kontorlandskab.

Lyset brød frem som en diset bræmme over sundet. Samtidig begyndte de første medarbejdere at møde på arbejde. De så friske ud, velklædte og med en tilsyneladende energisk forventning til dagen. Rune rullede vognen med rengøringsremedier til side og gik ned i omklædningsrummet.

En enkelt gang var han stødt ind i pensionsdirektøren, der ikke værdigede ham et blik. Han var i færd med at skælde en eller anden ud på et passabelt skoleengelsk, mens hans øjne susede rundt bag brillerne, som om de ledte efter et eller andet ude af denne verden at blive fortørnet over. Rune havde ikke set væk, men heller ikke set direkte på den anden.

I begyndelsen ville han måske være blevet forlegen ved mødet, men nu var han ligeglad. De skulle alligevel ikke længere have noget med hinanden at gøre, og der var derfor ingen grund til at forestille sig det kejtede ved en hyggesnak på trappen.

Han smed sit rengøringstøj ned i en kurv med snavsetøj og barberede sig med en engangsskraber foran spejlet, inden han tog et koldt brusebad. Udenfor var parkeringspladsen ved at blive fyldt. Det var Audi'er og den slags relativt dyre biler fra den ferske ende af designskalaen blandet op med den samme bredskuldrede Tesla-model, som alle på et bestemt løntrin syntes at have skiftet til i de her år.

Pigerne i bagerforretningen så ikke ud, som om de genkendte ham, selvom han kom der hver morgen og bestilte to grovboller og en avis og blev sendt ud af døren med det obligatoriske "Ha' en god dag!"

Lysen gennem hoveddørens slebne glas i de svungne mahognirammer kastede dekorative mønstre over gulvet for foden af trappen. Hans navn stod prentet i en messingplade på væggen sammen med de fem andre familier, der boede opgangen. En højesteretsdommer, en tidligere nationalbankdirektør, en enlig mor, der havde arvet en formue, og så to diplomatfamilier med lange asiatiske navne og hver sin børneflokk af velklædte og høflige unger.

Rune boede på anden sal og valgte den gamle elevator med de raslende skydedøre frem for turen op ad de brede, tæppebelagte trin. På reposen ud for sin hoveddør betragtede han sig selv et øjeblik i det mandshøje spejl, der hang imellem dørene på etagen, og han så en mand, der så sundere ud end længe. Rynkerne i ansigtet var ikke længere et signal om permanent bekymring, men om modenhed, når han nu selv skulle sige det. Og det skulle han. Der var ikke andre til det. Det havde der ikke været i mere end et år. Ikke siden

han forlod huset i Midtjylland og ægteskabet med ungdomskæresten og flyttede til København klar til et nyt liv som rengøringsassistent med 240 kvadratmeter bolig på en af byens mere fashionable adresser.

Han låste sig ind og lagde bagerposen fra sig på plankebordet i det store, åbne rum, der var opstået, efter at han havde smeltet det tidligere, mørke halvtredserkøkken sammen med spisestuen. Han slog dørene op til altanen med udsigten over parken på den modsatte side af vejen. Det var kølig efterårsluft, der strømmede ind, men den følte behagelig efter arbejdet og traveturen gennem byen. Han lavede en kande stempekaffe og satte sig ud på altanen med avisen og et tæppe, som han svøbte omkring kroppen.

Han læste om overfaldet på en åbenbart kendt aktivist, der havde haft held til at etablere en slags fredsbevægelse i Israel og Palæstina. *Peace Ahead!*, hed den. Rune syntes ikke, han havde hørt om den, men ansigtet på den overfaldne havde han set før, uden han kunne huske hvor. På fotoet i avisen lignede manden unægtelig en prismodtager og slet ikke det, han åbenbart var nu. En mand i koma.

Han skimmede de andre overskrifter, og hvor verdens gang tidligere havde været noget, der optog ham, følte han det nu som noget, der foregik et sted, der ikke rigtig havde noget med ham at gøre. Han lagde avisen fra sig og lukkede øjnene.

En anden solskinsdag. Han havde parkeret bilen i den afmærkede parkeringsbås med skiltet "Rune Dalum" i myndige versaler. Parkeringspladsen var allerede fyldt, sådan som den altid var, når han mødte. Han tog turen rundt om den nyreformede sø og standsede og så på havemanden, der i waders var ved at banke med en hammer på ændernes hus midt ude i vandet. Ænderne selv svømmede fornærmede rundt i den modsatte ende.

“Hvad så, Gustav? Har du problemer med lejerne?”

Gustav drejede sig rundt og var ved at miste balancen. Vandet stod ham til midt på livet. Da han igen var stabiliseret, hilste han på Dalum.

“Hej, direktør. Taget var blevet lidt halvråddent, så jeg har lavet et nyt.”

“Var der ikke også noget med, at du ville lave en ekstra ø?”

“Den er på vej, direktør. Jeg har sendt dig en tegning, så du lige kan nikke ja først.”

“Har du det?”

“Ja, for tre måneder siden.”

“Det er for ringe. Jeg går straks ind og ser, hvad der er sket. Tre måneder, siger du?”

“Ja, jeg afleverede den i en stor konvolut til Mette.”

“Godt du siger det, Gustav. Jeg tager fat på det med det samme. Vi skal da have en ø her til sommer.”

Rune gik langs parkeringspladsen og så, at bestyrelsesformandens Jaguar holdt på sin plads ved hovedindgangen. I receptionen var Betty, firmaets receptionist, ved at fylde nye brochurer i holderen på disken. På væggen bag hende hang et grovpixellet foto af grundlæggeren, Mikkel Bæhr Johansen. Han havde en høj, rundpudtet hat på hovedet og var klædt i en dobbeltradede habit. Med begge hænder og et mut ansigtsudtryk bag sin pænt opsigtsvækkende snurbart løftede han en tung skovhuggerøkse frem foran sig. Han lignede én, der var ankommet et århundrede for sent til verden.

Rune havde haft et godt forhold til ham, hvilket muligvis skyldtes, at han aldrig var bange for ham, men tværtimod beundrede ham og var taknemmelig over den chance, han havde givet Rune med at stå i spidsen for virksomheden. Selv virkede den gamle grundlægger også mere tilpas med øksen end med habit og økonomistyring.

Bæhr Johansen blev ellers den første i familien med en

akademisk uddannelse, og med den i rygsækken vendte han tilbage fra Landbohøjskolen og det fremmede København til familiens jorde i det østjyske. Derpå begyndte han at opbygge den industri, der siden skulle gøre både ham og de efterfølgende generationer hovedrige. Først var det med leverancer til byggebranchen, siden blev det så dansk møbelproduktion, der nød godt af koncernen, og her de seneste mange år var man gået ind på markedet for juletræer. Ikke bare dem, man kunne producere i Danmark, men "Danske juletræer" dyrket i Polen og eksporteret til det meste af Europa.

Jydsk Træ var en succes, og selvom navnet skiftede til *NatureIndustries*, og virksomheds sproget til engelsk, så var det stadig Bæhr Johansens øksesvingende kontrafej, der mødte gæsterne.

"Hvordan gik det med konkurrencen, Betty?" sagde Rune og lænede sig ind over disken.

"Vi tabte førstepladsen. Sheila var alt for urolig, da dommerne kom. Indtil da havde hun klaret det så fint, og alle de andre sagde også bagefter, at vi ville have vundet, hvis ikke det havde været for den uro."

Receptionisten så bebrejdende på billedet af den pandafarvede Border Collie på bordet ved siden af omstillingspulten.

"Der kommer en chance til, Betty. Sheila skal nok få sin førstepræmie."

"Tror du?"

"Det er jeg helt sikker på." Rune smilede til Betty, der så gladere ud. En diode begyndte at blinke på omstillingspulten, og hun tog headsettet på og trykkede på en knap.

"Sidder Nikolaj derovre?" sagde Rune.

Betty nikkede og så bort.

"NatureIndustries. Good morning." Hun talte dansk med en umiskendelig østjysk dialekt og engelsk som en Oxfordlektor.

Rune gik fra det nye modtagelsesanneks, hvor også sælgerne holdt til, og gennem glasgangen til hovedbygningen med dateringen "1837" banket ind med smedejernstal i gavlen. De to bygninger var af god kvalitet – hvidbejdsede plankegulve og flotte lysindfald i den nye bygning og mørkt, knirkende egeparket i den gamle – men de hang overhovedet ikke sammen. Det er som at gå fra en udstillingshal for moderne kunst til et kulturhistorisk museum i røde mursten fra en tid, hvor vigtige mennesker, mænd, blev hædret med guldindrammede portrætter, og alle møbler syntes at være fremstillet som unikaer.

Han havde sit kontor i hjørnetårnet på første sal med udsigten over parken og skovbrynet længere borte. Græsset stod lidt højt, og han noterede sig, at han skulle huske at give Gustav besked om at få det slået. Hans PA, Mette, sad allerede bag sin computer, da han trådte ind i forkontoret. Hun kiggede kort op og sagde godmorgen, og han spurgte til brevet, der skulle være kommet fra Gustav.

"Fra hvem?" sagde hun og kiggede op igen, som om hun havde svært ved at rive sig løs fra sin skærm.

"Gustav, havemanden. Han sagde, han havde afleveret en konvolut for nogle måneder siden."

"Gud, ja. Det er også rigtigt. Det havde jeg helt glemt." Hun rejste sig og fandt konvolutten frem fra en stak sagsmapper på reolen bag sig. Hun rakte den til ham, og han gik ind på sit kontor.

"Nikolaj er her i dag," sagde hun bag ham.

"Ja, det kunne jeg se. Vil han tale med mig?"

"Det tror jeg. Han spurgte i hvert fald efter dig, da han kom."

Rune rystede tegningen ud af konvolutten og så Gustavs bud på en ø til ænderne. Det var et godt forslag. Det var faktisk to øer med en borgruin på den ene og en vindebro over

til den anden. Gustav havde noteret “Kopi af Bispens Hald” og lavet en pil ned til ruinen, og til en konstruktion af stål-tråd og hø på den anden del havde han anført: “Beskyttelse af rede mod rovfugle”.

Rune lagde tegningen fra sig på skrivebordet og gik ud på gangen og ned til den smalle vindeltrappe, der ligesom hovedtrappen i den modsatte ende førte op til etagen ovenover.

Nikolajs kontor mindede i endnu højere grad end resten af hovedbygningen om et museum. En rustning stod lige inden for døren, og på væggene hang jagttrofæer side om side med antikke våben i tætte rækker. Et højt skab med glaslåger og håndindbundne bøger, der ikke havde været taget ud i årtier. Af den gyldne typografi på læderryggene vidste Rune, at det især handlede om bøger om dansk natur og værker af St. St. Blicher, Johannes V. Jensen og H.C. Andersen. Nikolaj så op, da Rune trådte ind. “Åh, Rune. Godt, du kigger ind. Der er noget, jeg må tale med dig om. Du må hellere lukke døren.”

Rune lukkede dobbeltdørene bag sig og gik hen over gulvet til den lave stol foran bestyrelsesformandens skrivebord. En sølvbakke med kopper og kaffe stod på bordet. Nikolaj fordelte kopperne og skænkede op. Hans hænder var smalle og hvide og tilsyneladende aldrig i ro. Rune tog imod den kop, Nikolaj rakte til ham, samtidig med at han sank ned i stolen.

“Hvor længe har du været hos os?” sagde Nikolaj, og rynkerne i det smalle ansigt syntes at arbejde sammen til et udtryk af indføling.

“Nioogtyve år, næsten tredive.”

“Nioogtyve år! Tænk sig!”

“Tiden går.”

“Ja,” sagde bestyrelsesformanden, og rynkerne lettede til et vemodigt smil. “Og den går godt. Det må jeg sige. NI er blevet en stor spiller i den tid. Vi er kommet ind på verdens-

markedet!” Han spillede øjnene op, da han sagde det sidste ord.

Rune nikkede, lænede sig tilbage i stolen og nippede til kaffen.

“Hvordan har du det selv, Rune?”

“Udmærket. Jeg har det udmærket.”

“Vi er jo en virksomhed, der altid har været i forandring.” Bestyrelsesformanden greb en papirkniv i en læderskede og trak kniven halvt ud, mens han kiggede på klingens. “Ligesom den her,” sagde han og trak kniven helt ud. “Jeg kan næsten ikke huske, hvornår jeg sidst har brugt den til at åbne et brev.”

“Det er vel også noget, Johanne klarer for dig,” sagde Rune og lo, mens han satte sin kop fra sig på skrivebordet.

“Det er, fordi ingen længere sender breve. Dårlig nok julekort. Hvornår har du sidst fået et håndskrevet brev, Rune?”

Rune trak uforpligtende på skulderen.

“Der ser du. Verden har forandret sig. Det er det, verden gør. Forandrer sig. Hele tiden. Vi må følge med eller dø.”

“Jeg synes nu, vi følger meget godt med.”

Nikolaj viftede et øjeblik med kniven, inden han lagde den fra sig på bordet.

“Men er det godt nok at følge med? Jeg spørger bare, fordi forandringen er eksplosiv. *Disruptive!*”

Hans hænder dansede mod hinanden, som om han sad med en professorterning.

“Hvad?”

“*Disruptive!* De gamle tricks dur ikke længere. Om et øjeblik er der ikke længere nogen, der vil efterspørge biler. Biler bliver bare en *commodity*. Som vand og luft. De henter os og bringer os, men vi bliver ligeglade med biler som sådan. Vi efterspørger kørsel! Det er det, vi gør. Vi vil transporteres, ikke eje en bil. Hvorfor skulle vi?”

“Må jeg så overtage din Jaguar?”

Nikolaj gik i stå, mens han kiggede på Rune for at se, om han var alvorlig.

“Vi gjorde noget klogt i familien, dengang vi ansatte dig som direktør,” sagde han.

“Tak.”

“Det har jeg ikke altid syntes, men det indser jeg nu. I starten tænkte jeg, du var alt for blød, selvom du havde den dér fortid, men det har jo vist sig ikke at være tilfældet. Du har virkelig overrasket positivt, Rune.”

“Tak.”

“Talent for ledelse er ikke nødvendigvis noget, der ligger i generne. Eller jeg mener, det ligger vel overhovedet ikke i generne.”

“Det gør det nok ikke.”

“Men det er stadig familien, der ejer virksomheden.”

“Ingen tvivl om det.”

“Og nogle gange må ejerne også træde i karakter og træffe den slags beslutninger, der rækker videre end den rene drift.”

Rune satte koppen fra sig på bordet og rettede sig op i stolen. Han var stadig betydelig lavere end Nikolaj.

“Hører jeg det rigtigt, at ejerne nu har truffet en beslutning?”

Nikolaj slog blikket ned og smilede forlegent til sine urolige hænder.

“Ja, vi ... vi har besluttet at afhænde virksomheden, Rune. Det er det, vi har.”

“Afhænde ...? Som i ‘sælge’?”

“Ja, vi sælger NatureIndustries. Vi har fået et fint tilbud fra Sverige. Først var vi afvisende, men da vi havde fået det undersøgt, besluttede vi, at det var uansvarligt at sidde det overhørig. Det er en aftale, der vil fremtidssikre virksomheden, Rune. Det må vi også tænke på. Fremtiden.”

“Og medarbejderne?”

Nikolaj greb papirkniven, men lagde den med det samme fra sig igen.

“Det er et spørgsmål, som de nye ejere kommer til at forholde sig til, men mon ikke de vil være glade for at overtage så mange strålende kompetencer, som vi har her? Det tror jeg.”

“Og hvad med mig? Jeg går ud fra, at svenskerne i forvejen har en direktør.”

Nikolaj lo og stoppede så brat.

“Du kender dem jo udmærket. SCA. De omsatte sidste år for mere end 90 milliarder danske kroner og har 44.000 medarbejdere. De har vist de direktører, de har brug for, og det betyder, at vi skal have lavet en ordning med dig, Rune. Jeg tror heller ikke, du ville trives i sådan en stor koncern. Og du taler vel ikke engang svensk.”

Rune talte faktisk svensk. Han havde i hvert fald ingen problemer med at forstå det eller gøre sig forståelig, men det sagde han ikke noget om til Nikolaj. Han ville bare gerne afslutte samtalen og hen et sted, hvor det faktisk var muligt at trække vejret.